

Moja prvá Veľká Noc v Afrike

Napísal Sestra Martina
Pondelok, 07 Jún 2010 15:03

Tak trochu s očakávaním som stála pred Veľkonočnými sviatkami, ktoré som mala po prvý krát prežiť mimo domova, v Afrike. Snažila som sa nič si nepredstavovať, nič neočakávať, ale skôr som túžila mať otvorené oči pre to, čo príde a čo budem môcť osobne zakúsiť.

Veľký týždeň začal Kvetnou nedeľou, v angličtine „The Palm Sunday“. Naozaj bola „palmová“, nakoľko núdzu o palmy tu naozaj nemáme. Boli sme na sv. Omši o 8.00 hod, ktorá je v angličtine a je prevažne pre študentov tunajšej strednej školy, ktorej duchovnú správu majú na starosti miestni františkáni. Všetci sme boli pred kostolom, odkiaľ začal sprievod. Každý mal v ruke nejakú tú zelenú vetvičku, či konár palmy. Kostol bol vyzdobený len palmami a to poriadne veľkými. Sprievod tvorili miništranti, dievčatá „tanečníčky“, kňaz, sestry a potom všetci ostatní, prevažne deti a mládež. Svätá omša prebehla viac menej normálne, pašie čítali viacerí študenti, nielen traja ľudia, ako sme my zvyknutí, na každú postavu bol niekto zastúpený..... A tak sme vstúpili do Veľkého týždňa....

V stredu ma poprosil p. Agapitus, či pomôžem s výzdobou kostola počas sviatkov..... Som sa potešila tejto ponuke a zároveň i dôvere :-)

Zelený štvrtok

Moja prvá Veľká Noc v Afrike

Napísal Sestra Martina
Pondelok, 07 Jún 2010 15:03

Vo štvrtok dopoludnia som išla do kostola pomôcť pripraviť miesto na bočný bohostánok.... Bolo nás viacej, ktorí pomáhali. S p. Teofilom sme hľadali miesto a „myšlienku“ na zariadenie miesta, kde sa po sv. Omši premiestni sviatosť Oltárna. Trochu iné ako u nás.....

Tak sme sa rozhodli, že pripravíme „Getsemanskú záhradu“, miesto, kde Ježiš po Poslednej večeri odišiel.... Pri jednom z bočných východov z kostola sme vybrali miesto, kde budeme našu predstavu „realizovať“....

K dekorácii nám poslúžili veľké kusy tmavomodrej látky a množstvo prírodného materiálu naokolo. Naznášali sme kamene, trsy trávy, z plantáže sme doniesli jeden banánovník, dva eukalyptusy, piesok..... A zdobenie začalo. Tiež sme priniesli obetný stôl z kaplnky františkánov, ktorý je z dreva – postavený na kmeni stromu.... čo zapadalo do našich predstáv.... Tak sme to všetko nejako poukladali, v snahe vytvoriť „záhradu“. Či sa nám to podarilo alebo nie, asi nie je najdôležitejšie, ale vytvorili sme miesto na modlitbu, kde po sv. Omši pokračovala adorácia do 22.00 hod.... Prišla dom domov okolo druhej popoludní, rýchla sprcha, niečo zjesť a o pol štvrtej sme už pomaly vyštartovali do kostola, kde o štvrtej začínali obrady.

Sv. omšu slúžili všetci traja kňazi, bola v runyankoore, ako všetky obrady tridua... Hlavným celebrantom bol p. Agapitus, správca farnosti. Vo sv. Omši malo miesto aj umývanie nôh, medzi dvanástimi bola aj naša sestra Angelika (boli zastúpené všetky „kategórie“ - deti, mládež, ženy, muži...) Kňaz každému nohu po umytí pobozkal.... Pre mňa silné gesto.... Bolo zaujímavé, že jeden z ľudí bol vopred určený ako Peter, ktorý počas umývania horlivo „diskutoval“ s „Ježišom“ o potrebe umytia celého tela (počas umývania nôh sa spievalo, nebolo počuť o čo ide, ale komunikácia prebiehala) a jeden bol Judášom, ktorý hneď po umytí nôh odišiel..... Títo dvanásť počas celej sv. Omše sedeli v presbytériu....

Po sv. Omši nasledovalo prenesenie sviatosti Oltárnej do pripravenej „Getsemanskej záhrady.“ Množstvo ľudí zostalo adorovať Krista prítomného v Eucharistii. Posadali si jednoducho na zem okolo sviatosti Oltárnej a za spevu a spontánnych modlitieb zotrvali v Božej prítomnosti. Čas adorácie bol rozdelený medzi jednotlivé skupiny veriacich. My sestry sme mali čas od ôsmej do pol deviatej večer. Po sv. Omši sme išli domov a vrátili sme sa do kostola pred ôsmou hodinou. Malo to svoje čaro, ísť do kostola za šera (pouličné osvetlenie nemáme)..... Skupina modliacich sa zotrvala pred Pánom. Prítmie kostola, cvrlikanie cvrčkov, mierny chlad – to všetko vytváralo atmosféru pozývajúcu k modlitbe. Spoločne sme spievali, prednášali vďakyvzdávanie za dar Eucharistie a kňazstva. Čas ubiehal veľmi rýchlo a mne sa nechcelo ísť domov. S postulatkami sme ešte istý čas zotrvali pri Pánovi. Cesta domov mala opäť svoje „čaro“. Cestu nám ukazovalo len svetlo baterky, alebo posiate hviezdami, ticho obklopujúce celú osadu Akosi mi bola bližšia samota Pána, ktorú prežíval v Getsemanskej záhrade..... Doma sme ešte zotrvali v tichej adorácii a „potešovali“ sme Pána svojou prítomnosťou.

Veľký Piatok

Viete si predstaviť, že odídete na obrady o jednej a vrátite sa o siedmej??? Ani ja som si to nevedela predstaviť, ale zažila som to. Ale opäť to malo svoje čaro. Aby som bola presná, neboli sme v kostole celých šesť hodín. O jednej popoludní sme sa niektoré sestry a postulanky vydali z domu na cestu. Hodinu sme išli na miesto, kde začínala o druhej popoludní

Moja prvá Velká Noc v Afrike

Napísal Sestra Martina
Pondelok, 07 Jún 2010 15:03

krížová cesta. Po ceste sme boli „v obraze“ ako ďaleko sme od cieľa, nakoľko na zemi boli z malých dvojfarebných kamienkov vysypané čísla zastavení so znakom kríža. A tak sme sa postupne od 14 približovali k číslu 1. Krížovú cestu sme začali trochu neskôr, čo je na tunajšie pomery úplne normálne, nakoľko o druhej sme boli ešte len hŕstka veriacich. Dopoludnia sa strhol poriadny dážď, nuž sme sa na cestu dobre vybavili dáždnikmi, dobrou obuvou.... Každý z prítomných mal v ruke kríž – nech už bol akýkoľvek – dve skrížené doštičky nahrubo spojené klincom, dva konáriky spojené suchou trávou, či v lepšom prípade krížik aj s telom Pána Ježiša. Okolo pol tretej nás už bolo toľko, že sme mohli začať. Krížovú cestu viedli pátri františkáni. Meditácie nad jednotlivými zastaveniami prednášal páter Teofil v angličtine, ktoré boli prekladané do domorodej reči. Veľmi prospešný bol prenosný mikrofón s reproduktorom, tak mohli takmer všetci dobre počuť. Od jedného zastavenia k druhému sa niesol veľký drevený kríž. Vždy bola vyzvaná istá skupina ľudí, ktorí ho niesli – otcovia, ženy, mladí chlapci, dievčatá, a aj my sestry.... Priznám sa, nebolo to najľahšie, predsa len tá ťarcha kríža bola poriadna. A do toho poriadne slniečko (nakoľko sa úplne vyčasil), nerovná a prašná cesta..... Ale skúsenosť to bola dobrá, Pán Ježiš to nemal ľahké.... Naozaj som sa potešila, keď som v diaľke zbadala, že sa blížime k ďalšiemu číslu zastavenia, čo znamenalo, že „náš“ úsek cesty sa skončil.... Na ceste medzi zastaveniami sa spievalo alebo modlilo.....neprestajne.... Približne po dvoch hodinách cesty sme dorazili pred náš farský kostol, kde bolo posledné zastavenie. S veľkou chuťou som vypila asi liter vody, ktorú som poprosila priniesť sestry, ktoré nešli na krížovú cestu a prišli len na obrady. Kostol bol zatvorený, kňazi sa išli pripraviť na sv. Omšu a potom sme všetci vošli do kostola za krížom, v tichej atmosfére..... Obrady prebiehali takmer rovnako ako sme zvyknutí u nás... Poklonu kríža si vykonali všetci osobne, traja kňazi držali každý jeden kríž ku ktorému ľudia prichádzali s úctou, pobožkali ho a pokľakli.....Približne po dvoch hodinách sme sa rozišli opäť v tichosti.... Pred záverom obradov boli všetkým požehnané kríže, s ktorými sme absolvovali krížovú cestu..... Na mňa doľahla poriadna únava a bolenie hlavy... veď predsa len strava v tento deň bola skromnejšia, a trojhodinový pobyt na slnku urobili svoje.... Ale opäť som cítila, že v Bohu je všetko možné. Nevieť odkiaľ sa vzala tá vnútorná sila toto všetko absolvovať; jedno viem naisto – nebola to moja sila..... Premýšľala som, či by som bola ochotná také niečo podstúpiť doma.... Nevieť, ale som rada, že som tento deň prežila tak, ako som ho prežila.... Aj keď som večer nadopovaná liekmi proti bolesti hlavy a preventívne aj proti horúčke (od slnka) „padla“ do postele okolo ôsmej, neľutujem.....

Nie je tu zvykom pripraviť Boží hrob.

Biela Sobota

Ráno som sa po piatkovom výkone zobudila s niekoľkými pľuzgiermi na nohách, s miernou svalovicou a s poriadnym hladom.... Po ranných chválach sme sa všetci s chuťou posilnili a ja

Moja prvá Veľká Noc v Afrike

Napísal Sestra Martina
Pondelok, 07 Jún 2010 15:03

som sa opäť vybrala do kostola pomôcť s prípravou a výzdobou na večernú vigíliu. Najprv sme s pomocou „rýchlej roty“, ktorá upratovala kostol, zrušili našu „Getsemanskú záhradu“ a potom sme začali rozmýšľať ako pripraviť kostol na večernú slávnosť..... Pozliepali sme naše nápady a dali sme sa do práce.... Neverila som, ale trvalo nám to do štvrtej popoludní..... Pár krát sa strhol poriadny dážď, že sme sa poriadne ani nepočuli, keď to bubnovalo na plechovú strechu nášho kostola.... Bola som rada, že som mohla prispieť svojou „troškou“ hlavne pri robení ikebán.... Výhodou v týchto končinách je, že len čo urobíte krok do záhrady, donesiete za náruč kvetov a zelene. „Kaly“ tu rastú ako margarétky a nemusíte ich kupovať za drahé peniaze.... :-)) Takže v tomto smere sme tu vo výhode (ale určite aj v mnohých iných).

Do kláštora som dorazila o pol piatej, rýchla sprcha, modlitba, večera a opäť cesta späť do kostola, kde o siedmej začínali obrady Bielej soboty. So Silviou, ktorá má na starosti sakristiu som sa dohodla, že jej budem počas obradov pomáhať (priniesť plachtu na oltár a iné veci, ktoré sú počas bielej soboty potrebné). Opäť sme čakali približne do pol ôsmej, keď nás už bol dostatok na to, aby sa mohlo začať. Keď sa hovorí, že tieto obrady začínajú po tme, tak tu to platí dvojnásobne. Priestranstvo pred kostolom osvetľovalo len svetlo ohňa, opäť sme boli všetci zhromaždení pred kostolom. Ten bol prázdny. Po posvätení paškála sa sprievod pomaly pohol do kostola, kde bola skutočná tma. Som obdivovala ľudí, ako sa vedia „trafiť“ do lavíc. S miernym šumom sa to ale zvládlo za pár minút. Svetlo paškála bolo jediné, čo osvetľovalo priestor kostola. Slávnostný exultet spievali traja zástupcovia zo spevokolu. Bolo zaujímavé počúvať iný nápev a o slovách už ani nehovorím.... Čítalo sa všetkých deväť čítaní.... Pri slávnostnom Glória sme mali dosť času všetko okolo oltára pripraviť a priniesť, nakoľko tu keď sa spieva, tak sa spieva z celej sily a poriadne. No a na aleluja nastúpila všetka sila, ktorá je v ľuďoch. Naozaj radosť..... Bol tiež obrad krstu, dve ženy protestantky boli prijaté do katolíckej cirkvi.

Pri každej sv. Omši je po sv. Prijímaní zvláštna pieseň vďakyvzdávania. Pri veľkonočnej vigílii som videla skutočnú radosť z Pána. Všetci sa postavili a spievali odušu, so zdvihnutými rukami a s mne ťažko napodobiteľným skákaním a podupávaním.... Myslím, že tá pieseň mala aj 20 slôh (alebo spievali dookola to isté :-)) Nemohla som sa ubrániť slzám a premýšľala som, kde je moja radosť z Pána..... Stále sa mám čo od týchto ľudí učiť....

Po záverečnom požehnaní, okolo pol 11 nasledovalo srdečné pranie požehnanej veľkej noci – spôsobom „každý s každým“. A tak som neviem koľko krát objala mne neznámych ľudí, ktorí ale tvoria jednu rodinu v Pánovi.... Cesta domov bola opäť pri svetle baterky. Nakoľko opäť počas dňa pršalo, prišli sme domov skutočne ako „prasiatka“, zablatené - ako sa hovorí „po uši“. No plné radosti, že Pán vstal z hrobu a otvoril nám nebo..... Ako komunita sme sa zišli spontánne pri „večeri“, alebo skôr pri koláči... Popriali sme si požehnanú veľkú noc a pobrali sa oddýchnuť si a pripraviť na nedeľné slávenie.....

Veľkonočná nedeľa

Každú nedeľu mávame vo farnosti dve sv. Omše. Prvá je o ôsmej, tá je v angličtine a druhá o pol 11, ktorá je v runyankoore. Väčšinou sa zúčastňujeme tej prvej – je podstatne kratšia a hlavne viacej rozumieme, nakoľko cez týždeň sú sv. Omše len v runyankoore. No na Veľkú noc

Moja prvá Veľká Noc v Afrike

Napísal Sestra Martina
Pondelok, 07 Jún 2010 15:03

bola len jedna sv. Omša, nakoľko kňazi išli na viaceré filiálky. Sv. Omšu sme „zvládli“ za tri hodiny, z čoho ale posledná hodina bolo niečo na spôsob oznamov a rôznych zbierok. Ale pre nich je to niečo veľmi dôležité. Sv. Omšu celebroid p. Agapitus, bolo pri nej pokrstených asi 20 malých detí (bolo zaujímavé vidieť, ako sa spontánne počas sv. Omše kojí.....) Nakoniec sme sa dočkali záverečného požehnania a pobrali sme sa domov. Opäť sa spievalo, tleskalo a podupkávalo ostošeš.... Je zaujímavé prejavovať radosť aj pohybom. My sestry sa zapájame prevažne tleskaním, či mávaním zdvihnutými rukami...

Obed sme mali okolo pol tretej, taký skromnejší, nakoľko sme pripravili slávnostnú večeru, na ktorú sme pozvali pátrov františkánov. Zloženie ich komunity je zárukou, že o humor nebude núdza, a tak tomu nebolo ináč ani teraz. Približne do pol desiatej sme zotrvali v radostnej atmosfére..... v sesterskom a bratskom kruhu.....

Tak asi toľko moje zážitky, ak vás ešte niečo zaujíma, tak sa opýtajte. Náš veľkonočný pondelok tu nepoznajú, tak to som musela „oželieť“. Snáď si to vynahradím, keď budem najbližšie na Veľkú Noc doma :-))

Sestra Martina Červienková, FDC
[Rushooka](#)